

Châu Báu

Tác giả: Alice Gray

Một bé gái khoảng 5 tuổi gương mặt tươi tắn với những lọn tóc xoắn đang đứng chờ mẹ tại quầy thu tiền, cô bé trông thấy một chuỗi hạt ngọc trai trắng sáng lấp lánh được đặt trong chiếc hộp màu hồng. “Mẹ ơi! Con có thể mua chuỗi ngọc ấy không? Mẹ ơi!, mẹ mua cho con đi!”

Ngay lập tức, người mẹ nhìn phía sau chiếc hộp và quay lại nhìn vào đôi mắt xanh với vẻ khẩn nài của cô con gái bé bỏng đang ngược mặt lên nhìn. “1 đô-la 95 cent. Gần 2 đô-la đấy... Nếu con thật sự muốn mua nó, mẹ sẽ suy nghĩ một vài việc vặt trong nhà cho con làm và chẳng bao lâu con có thể để dành đủ tiền để tự mua. Chỉ còn một tuần nữa là đến sinh nhật của con và con có thể nhận được một tờ đô-la mới toanh từ bà ngoại.”

Ngay khi về đến nhà, cô bé trút hết tiền để dành của mình và đếm được 17 pen-ny. Sau bữa ăn tối, cô bé làm thêm nhiều hơn phần việc vặt trong nhà của mình, sau đó cô bé sang nhà người hàng xóm, bà McJames và hỏi xin nhật những bông hoa đan-đe-li-on (hoa bồ công anh) để kiếm thêm 10 cent. Vào ngày sinh nhật, bà ngoại đã tặng cho cô bé một tờ đô-la mới tinh, và như vậy cuối cùng cô bé đã đủ tiền để mua chiếc vòng cổ.

Jenny rất thích chiếc chuỗi ngọc trai của mình. Nó giúp cô trông xinh hơn và lớn hơn. Cô bé đeo xâu chuỗi đi khắp nơi—lớp giáo lý, nhà trẻ, và ngay cả khi đi ngủ. Cô bé chỉ tháo ra khi đi bơi hoặc khi ngâm trong bồn tắm. Bởi vì mẹ nói, nếu xâu chuỗi bị ước nó sẽ làm cho cổ cô bé biến thành màu xanh.

Jenny có một người bố rất đáng yêu, mỗi buổi tối khi Jenny sắp đi ngủ, ông ngưng tất cả những việc đang làm và lên lầu đọc truyện cho cô bé. Một đêm nọ, sau khi đọc truyện xong, ông hỏi Jenny: “Con có yêu bố không?”

“Dạ có, thưa bố. Bố biết là con yêu bố mà.”

“Vậy con hãy cho bố những hạt ngọc trai của con đi.”

“Ồ, bố ơi, đừng xin những viên ngọc trai của con. Con có thể tặng bố Princess—con ngựa trắng trong bộ sưu tập của con. Con ngựa với cái đuôi màu hồng. Bố có nhớ không bố? Con ngựa mà bố đã tặng cho con. Con ngựa mà con rất thích.”

“Được rồi, con gái yêu của bố. Bố yêu con. Chúc con ngủ ngon.” Và ông hôn lên má cô bé.

Khoảng một tuần sau, sau giờ đọc truyện, bố của Jenny hỏi cô bé một lần nữa: “Con có yêu bố không?”

“Bố ơi, bố biết con yêu bố mà.”

“Vậy hãy cho bố những hạt ngọc trai của con đi.”

“Ồ, bố ơi, đừng lấy những hạt ngọc trai của con. Con có thể tặng bố búp bê—búp bê mới tinh mà con vừa được tặng hôm sinh nhật. Con búp bê ấy rất đẹp, và bố sẽ có chiếc chăn màu vàng rất hợp với chiếc giường ngủ của búp bê.”

“Được rồi. Chúc con ngủ ngon. Chúa ban bình an cho con, con gái bé bỏng ạ. Bố yêu con.” Và như mọi ngày, ông hôn nhẹ lên má cô bé.

Một vài đêm sau đó, khi bố cô bé bước vào phòng, Jenny đang ngồi trên giường xếp chân kiểu Ấn Độ. Khi ông đến gần, ông nhận thấy chiếc cằm cô bé run run, và giọt nước mắt rơi trên má.

“Sao vậy Jenny? Có chuyện gì xảy ra vậy con?”

Jenny không nói lời nào và đưa bàn tay bé nhỏ của mình cho bố. Và khi cô bé mở ra, trong lòng bàn tay chính là xâu vòng cổ ngọc trai nhỏ nhắn. Với giọng hơi run, cô bé nói: “Đây, thưa bố, con tặng bố.”

Với đôi mắt ngấn lệ, người bố yêu quý của Jenny giơ một tay cầm lấy chiếc vòng cổ rẻ tiền, một tay đút vào túi, lấy ra chiếc hộp nhung màu xanh đựng một xâu chuỗi ngọc trai thật và đưa cho Jenny. Ông ta luôn đem chúng trong mình. Ông chỉ đợi khi cô bé chịu bỏ thứ rẻ tiền kia để ông có thể tặng cho cô bé châu báu thật.

Cũng giống như Cha trên trời của chúng ta.

Chúng ta đang cố nắm giữ lấy cái gì?

Đừng tích trữ cho mình những kho tàng dưới đất, nơi mối mọt làm hư nát, nơi kẻ trộm khoét vách và lấy đi. Nhưng hãy tích trữ cho mình những kho tàng trên trời, nơi mối mọt không làm hư nát, nơi trộm cắp không đào ngạch và lấy đi được. Vì kho tàng của anh ở đâu, thì lòng anh ở đó.

—Chúa Giê-su (Kinh Thánh, Mát-thêu 6:19-21)